

**Κυριακή Γ΄ Νηστειῶν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως  
Τό στοιχεῖο τῆς θλίψεως στή σωτηρία.**

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, στό μέσον τῆς περιόδου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, **προβάλλει τόν Τίμιο Σταυρό γιά νά τόν δοῦμε, νά κατανοήσουμε τή θεολογία του καί νά τόν προσκυνήσουμε.**

Εἶναι γεγονός ὅτι, ὁ Τίμιος Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, **εἶναι τό σύμβολο τῆς θυσίας ἀλλά ταυτόχρονα καί τό σύμβολο τῆς ἐνισχύσεως.** Ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία προβάλλει σέ κάθε ἀγιαστική της πράξη τόν Τίμιο Σταυρό, γιά νά φανερώνει σέ κάθε στιγμή ὅτι, **τό εὐαγγέλιο εἶναι σταυρικό.** Ὅτι **ὁ πιστός πρέπει νά θυσιαστεῖ καί ὅτι χωρίς αὐτή τή θυσία, δέν μπορεῖ νά εἰσέλθει στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.**

Ἀκόμη, **ὁ Σταυρός ἐνισχύει τόν πιστό,** διότι γνωρίζει ὅτι δι' αὐτοῦ νικήθηκε ὁ μέγας ἐχθρός, ὁ Διάβολος, καί πατήθηκε τό μεταπτωτικό φαινόμενο τοῦ θανάτου.

Τίθεται, ὅμως, τώρα ἓνα θεμελιακό ἐρώτημα, πού σίγουρα ἀπασχολεῖ πολλούς Χριστιανούς μας: **«Γιατί πρέπει νά ζήσουμε τή σταυρική ζωή, πού προβάλλεται ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί εἶναι ἡ καρδιά τοῦ Εὐαγγελίου;»** **«Γιατί πρέπει νά εἰσέλθουμε διά τῆς στενῆς πύλης καί νά βαδίσουμε τήν τεθλιμμένη ὁδό;»**

Ἄν προσέξουμε καλά, τό σταυρικό πνεῦμα φαίνεται διάχυτα σ' ὁλόκληρη τήν Ἁγία Γραφή, ἀκόμη καί στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή. Καί οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, συμπερασματικά μᾶς λένε ὅτι, **«ποτέ, κανεῖς δέν ἀνέβηκε διά τῆς ἀνέσεως στόν οὐρανό»!**

Γιατί, λοιπόν, πρέπει νά σηκώσω σταυρό γιά νά σωθῶ;

Ἐπειδή τό ἐρώτημα εἶναι σοβαρό, ἄς δώσουμε λίγη προσοχή.

Ἀναμφισβήτητα, ὁ Θεός δέν θά ἤθελε ποτέ τά λογικά πλάσματά του νά θλίβονται, νά ὑποφέρουν, νά καταπιέζονται. Ἀντίθετα δημιούργησε τόν Παράδεισο καί τόν ὀνόμασε, Παράδεισο τῆς τρυφῆς, δηλαδή τῆς ἀπολαύσεως. Ἐκεῖ μέσα ἔβαλε τούς πρωτόπλαστους. Ἀκόμη καί ὁ ἴδιος ζεῖ στή μακαριότητα, καί θέλει καί τά πλάσματά του νά μετέχουν τῆς θείας μακαριότητας.

Ὅμως, ἀπό ἐκεῖ μέσα, ἀπ' τόν ἴδιο τόν Παράδεισο, ἀρχίζει τό δράμα. Ὁ Διάβολος, φθονώντας τούς πρωτοπλάστους, τούς προτείνει νά γευθοῦν ἀπ' τόν καρπό τοῦ δέντρου, πού τούς ἀπαγόρευσε ὁ Θεός νά φᾶνε. Πιό πρίν, δέν τόν παρατηροῦσαν καί οὔτε τούς εἶχε δημιουργηθεῖ ἡ ἐπιθυμία νά τόν φᾶνε. **Μετά, ὅμως, τήν πρόταση τοῦ διαβόλου, τόν πρόσεξαν, τόν ἐπιθύμησαν, τόν ἔφαγαν, τόν εὐχαριστήθηκαν.** Ἀλλά **αὐτό ἦταν μία ἔνοχη ἡδονή, διότι παρέβησαν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.** Καί ὅλα τά ἄλλα, ὅσα ἔτρωγαν, τούς προκαλοῦσαν μία εὐχαρίστηση, μία ἡδονή, ἀλλά ἦταν νόμιμη. Ἡ ἄλλη, ὅμως, ἦταν μία ἔνοχη ἡδονή. **Καί αὐτή, μέ τή σειρά της, γέννησε τήν ὁδύνη, ἡ ὁποία προῆλθε ἀπό τήν ἀπώλεια τῆς μακαριότητας καί τή γεύση τοῦ θανάτου.** Ἀπό κεῖ καί μετά, **αὐτά τά δύο, ἡδονή καί ὁδύνη, ἀποτελοῦν ἓνα ἀδιάσπαστο δίπολο.** Ἡ κάθε παράνομη ἡδονή ἔχει ὡς ἐπακόλουθο τήν ὁδύνη τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔρχεται τώρα ὁ Ἰησοῦς Χριστός νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Ἔρχεται νά τόν φέρει πίσω στόν Παράδεισο. Ὁ τρόπος του ποιός εἶναι; **Συμμετέχει ἐκούσια καί αὐτός στήν ὁδύνη, σ' αὐτό τό ἀποτέλεσμα τῆς ἡδονῆς, χωρίς ἀσφαλῶς νά φταίει.** **Ὁδυνᾶται, πάσχει, πονάει, σταυρώνεται, πεθαίνει καί στό τέλος ἀνασταίνεται, καί μέ τήν Ἀνάληψή του εἰσέρχεται στόν Παράδεισο, εἰσέρχεται στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.**

**Όπότε, για νά επιστρέψει τώρα ο άνθρωπος πίσω στον Παράδεισο, θά πρέπει νά βαδίσει τόν ίδιο δρόμο μέ τό δρόμο του Χριστού, πού είναι ο δρόμος τής όδύνης.**

Είπαμε ότι τό σχήμα «**ήδονή – όδύνη**» όδήγησε τόν άνθρωπο έξω από τόν Παράδεισο. Τώρα για νά ξαναγυρίσει πρέπει νά βαδίσει αντίστροφα, δηλαδή «**όδύνη – ήδονή**».

Ποιά είναι τώρα αυτή ή όδύνη; Η όδύνη αυτή **είναι ή σταυρική ζωή**, πού ζει ο πιστός. Καί αυτή τή ζει σέ δύο φάσεις. Η μία, είναι **ή φάση του κόσμου**, πού παρέχει τίς ήδονές, καί στή συνέχεια τήν όδύνη καί τόν θάνατο. Η άλλη είναι **ή φάση τής πνευματικής ζωής**, πού άπαιτεί κόπο καί πόνο πολύ, για νά μπορέσει νά ζήσει τή ζωή τής άσκήσεως καί τής επιστροφής.

Καί ποιά είναι τώρα ή ήδονή; Η ήδονή **είναι ή μετοχή μας στή Βασιλεία του Θεού**, ή όποια είναι άνώτερη από τόν Παράδεισο!

Αυτή ή όδύνη, αυτό τό σταυρικό πνεύμα, εκφράζεται στήν Καινή Διαθήκη ως έξής: Τό είπε ο Κύριος: **«Είσελθετε διά τής στενής πύλης. Τί στενή ή πύλη καί τεθλιμμένη ή όδός, ή άπάγουσα εις τήν ζωήν, καί όλίγοι εισίν οί εύρίσκοντες αυτήν»**. Θά εισέλθετε στον Παράδεισο μέσα από μία στενή πύλη. Η πύλη αυτή είναι στενή καί ο δρόμος πού μάς όδηγεϊ στή ζωή είναι γεμάτος δυσκολίες, καί λίγοι είναι εκείνοι πού τόν βρίσκουν.

Άραγε, γιατί είναι λίγοι; Είναι λίγοι, έπειδή φοβούνται τήν όδύνη, φοβούνται τόν κόπο καί τόν πόνο, θέλουν τήν άνεση!

Ο άπόστολος Παύλος μετά τόν λιθοβολισμό του στά Λύστρα, είπε τά έξής καταπληκτικά στούς εκεί χριστιανούς: **«διά πολλών θλίψεων δεϊ ήμάς εισελθεϊν εις τήν Βασιλείαν των Ούρανών»**. Για νά μπούμε στή Βασιλεία των ούρανών πρέπει νά περάσουμε πολλές θλίψεις, πολλούς πόνους, πολλούς διωγμούς. Γιατί, άραγε, ύπάρχει αυτό τό «δεϊ»; αυτό τό πρέπει πού τονίζει ο άπόστολος Παύλος;

Πώς θά άπαλλαχθούμε, άγαπητοί μου, από τίς ροπές τής προπατορικής άμαρτίας; Πώς θά κόψουμε ένα πάθος; Πώς θά άσκήσουμε πνευματική ζωή; Όλα αυτά άπαιτούν κόπο. Δέν ξεκολλάει ένα πάθος από πάνω μου, άν δέν τό ξεριζώσω καί δέν πονέσω γι' αυτό. Πώς θά κόψω τή λαιμαργία, τόν θυμό, τήν κατάκριση, τήν ύπερηφάνεια, τόν έγωϊσμό; Πώς θά κόψω τό τσιγάρο, τό πιστό, τά ναρκωτικά; Πώς θά άποκοπώ από τήν τηλεόραση καί τό διαδίκτυο; Πώς θά νεκρώσω τήν επιθυμία για σαρκικές άμαρτίες, για πλουτισμό, για επίδειξη; Χρειάζεται πολύς κόπος, πολλή εργασία. Όλα αυτά έχουν πολύ πόνο, έχουν όδύνη.

Άκόμη, πόνος, όδύνη προκαλεί καί ο «κόσμος», υπό ήθική έννοια. Επιγραμματικά σημειώνει ο άπόστολος καί εύαγγελιστής Ιωάννης, **«ο κόσμος όλος έν τω πονηρῳ κεϊται»**. Καί μέσα σ' αυτόν τόν κόσμο, τοπικά, κατ' άνάγκη θά ζήσουν καί οί πνευματικοί άνθρωποι. Μέσα στήν πόλη, στό εργοστάσιο, στήν ύπηρεσία, στό σχολείο, στήν πολυκατοικία, στή γειτονιά... Καί οί άνθρωποι του κόσμου θά προκαλέσουν σκανδαλισμό καί θά είρωνευθούν, θά κοροϊδέψουν, θά διώξουν τόν πιστό, τόν πνευματικό άνθρωπο. Είναι αυτό, πού είπε ο Κύριος, **«έν τω κόσμω θλίψιν έξετε»**, μέσα στον κόσμο, μέ τούς πονηρούς ανθρώπους, θά έχετε θλίψη, ποικίλη πίεση. Γιατί; Έπειδή είναι πονηροί. **«Όμως»** συνεχίζει ο Χριστός **«θαρσεϊτε, διότι έγώ νίκησα τόν κόσμο»**. Πάρετε θάρρος, διότι έγώ νίκησα τόν κόσμο, έξουδετέρωσα τήν κακία του! Μπορείτε κι έσεϊς νά νικήσετε τόν κόσμο!

Όλη αυτή ή κατάσταση, τά πάθη καί οί αντιξοότητες άπ' τόν κόσμο, όλα αυτά, άποτελούν τόν σταυρό του πιστού, τήν όδύνη του πιστού. Άποτελούν τήν σταυρική ζωή του πιστού. Καί δέν τά έκανε ο Θεός έτσι. Όμως, έμεϊς πρέπει νά ξεκολλήσουμε άπ' αυτά, για νά γυρίσουμε στή Βασιλεία του Θεού, δηλαδή νά βρούμε τή σωτηρία. Άλλά, σωτηρία σημαίνει, **«οϊκείωση του Χριστού»**, ο όποιος έπαθε για έμάς καί στή δική μας θέση.

Αὐτή ἡ «οἰκείωση» δέν μένει μόνο στό χῶρο τῆς πίστεως ἀλλά προχωράει στή συσταύρωση μέ τόν Χριστό. **«Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός... ὁ ὁποῖος μέ ἀγάπησε καί παρέδωσε τόν ἑαυτό του γιά χάρη μου».** (Γαλάτ. Β' 20 – 21) Εἶμαι σταυρωμένος μαζί μέ τόν Χριστό. Δέν ζῶ πλέον ἐγώ. Μέσα μου ζεῖ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μέ ἀγάπησε καί παρέδωσε τόν ἑαυτό του σέ θάνατο, γιά χάρη μου.

Ἀλλά ἡ συσταύρωση ἔχει καί τήν συνέχεια. Ὁ Χριστός βαδίζει μπροστά κι ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε πίσω του. Εἶχε πεῖ κάποτε, **«εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν... ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθήτω μοι»**, (Ματθ. Ιστ' 24) ἐάν κάποιος θέλει νά βαδίσει πίσω μου, πρέπει νά σηκώσει τόν σταυρό του καί νά μέ ἀκολουθήσει.

Καί μετά τό σταυρό ἔρχομαι στήν ἀνάσταση, διότι, ὅπως ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, τό ἴδιο καί ἐγώ πού σταυρώνομαι μαζί του, θά ἀναστηθῶ μαζί του. **Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, συσταυρώνομαι θά συναναστηθῶ μέ τόν Χριστό.**

Ὅμως, ἀπό τούς περισσότερους Χριστιανούς δέν κατανοεῖται ὁ Σταυρός, δηλαδή δέν κατανοεῖται ἡ θλίψη στή ζωή τοῦ Χριστιανοῦ. Τό σύνθημα τῆς ζωῆς μας εἶναι, πλέον, ἡ εὐημερία. Ἀλλά αὐτό τό σύνθημα, στέκεται ἐχθρικά ἀπέναντι στό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Δυστυχῶς, πολλοί ἀπό τούς χριστιανούς εὐκαίρως ἀκαίρως λένε, «ὁ Χριστιανισμός εἶναι σκληρός», «ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι βαρύς». Καί στή συνέχεια ἀπομακρύνονται καί σταματοῦν τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολή, Γ' 18 – 20, τά ἐξῆς χαρακτηριστικά: **«Θυμᾶστε, σᾶς μιλοῦσα κάποτε γιά πολλούς, πού τώρα γράφοντας γι' αὐτούς, κλαίω, καί σᾶς λέγω τά ἐξῆς: Αὐτοί φέρονται σάν ἐχθροί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καί τό τέλος τους εἶναι ἡ καταστροφή, θεό ἔχουν τήν κοιλιά τους, παινεύονται γιά πράξεις πού φέρουν ντροπή καί ἡ σκέψη τους εἶναι στά γήινα πράγματα, ἐνῶ ἡ δική μας σκέψη εἶναι στόν οὐρανό»**. Καί ἀναφέρεται σέ χριστιανούς!

Δυστυχῶς, καί σήμερα εἶναι πολλοί αὐτοί, πού ζοῦν ἀντισταυρικά. Δηλαδή, τί κάνουν; Καταργοῦν τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί συμβιβάζονται μέ τόν κόσμο, μέ τό κοσμικό φρόνημα. Κηρύσσουν νέο θεό τους, τήν κοιλιά, τήν καλοπέραση, τήν εὐημερία. Ἐπιδιώκουν τήν ἄνεση, δηλαδή ἔξω ἡ θλίψη, ἔξω ἡ ἄσκηση. Ἡ στενή πύλη καί ἡ τεθλιμμένη ὁδός τούς εἶναι στοιχεῖα καταθλιπτικά, πού πρέπει νά ἀποφεύγονται. Καί τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι, θέλουν νά ὀνομάζονται καί χριστιανοί.

Ἀγαπητοί μου, σήμερα, Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἡ Ἐκκλησία μας, στή μέση τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, προβάλλει τόν Τίμιο Σταυρό, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίσει ὅτι, **ὁ Τίμιος Σταυρός**

**Εἶναι ἡ καρδιά τῆς πνευματικότητας καί τῆς σωτηρίας!**

**Εἶναι τό σύμβολο τῆς θυσίας καί ἀντιπαρατάσσεται στό κοσμικό φρόνημα!**

**Εἶναι τό μεγάλο διάσημο τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀκρότατη δόξα του!**

**Εἶναι τό σύμβολο τῆς δόξας τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι διά τοῦ Σταυροῦ θά εἰσέλθουν στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!**

**Εἶναι ὁ ἀντίστροφος δρόμος τῆς ὁδύνης τῶν πιστῶν, πού θά τούς φέρει στήν «ἡδονή τῶν καθορώντων τό κάλλος τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»!**

Μέ πολλές εὐχές καί κάθε εὐλογία γιά πνευματικούς ἀγῶνες

*ἱεροταξιάρχης Βασίλειος Α. Βασιλείου*

ΜΑΡΤΙΟΣ 2015